

עץ רשפון

ביליון מס' 1

ותיקים

ראיון עם אברהם סולומון
מראיינת ברכה תלם

עמוד 4

גאוה

ראיון עם סגן נעמה שמיר
מראיינת מיכאלה זידנר

עמוד 8

רשפון שלי

סיכורה האישי של
תמי אכשטיין גבאי

עמוד 13

- עמוד 3 משולחן המערכת
- עמוד 4 עט ותיקים - ראיון עם אברהם סולומון
מראיינת ברכה תלם
- עמוד 6 עט הסטוריה - על סגן דוד (דודו) צ'רקסקי
מאת אמיר רובינשטיין
- עמוד 8 עט גאווה - סגן נעמה שמיר
מראיינת מיכאלה זידנר
- עמוד 10 עט לזכרו - רמי (ירמיהו) מזרחי ז"ל
- עמוד 12 עט אמונות - שמעון קפלן ז"ל
מאת נועה כהנר
- עמוד 13 עט רשפון שלי
מאת תמי אפשטיין גבאי
- עמוד 14 עט בטחון - מאת רב"ש רשפון
- עמוד 16 עט לטבע - בריכת החורף
מאת איילת רשף
- עמוד 18 עט לצעירים - איך מתחילים לרוץ
מאת גור שטילמן (מתוך "זרקור")
- עמוד 19 עט בעלי חיים - על הקיפוד
מאת ענת צרכתי
- עמוד 20 עט לטייל - חוויות משפחתיות על גלגלים
מאת אדווה שרביט
- עמוד 22 עט לאושר - שלוש גישות - שלוש הסתכלויות
והרהורים על אושר והדרך למימושו
מאת תמיר כספי
- עמוד 24 עט משפט - בין תביעות המנהל לועדה מחוזית
מאת עו"ד יוסף תמיר
- עמוד 26 עט לצופים - כסטיני"ר 2017
מאת דנה יגור
- עמוד 27 עט בריאות - אנטיביוטיקות או לא להיות
מאת אופיר מרום
- עמוד 28 משולחן המזכירות - סיכומי השנה שהייתה
מאת נחשון רשף ומיכאלה זידנר
- עמוד 30 עט לחגוג - תמונות מארועי השנה
באדיבות כניאל מונטבילסקי
- עמוד 31 עט חידודים נושאי כרסים - תמונות באדיבות
אביגדור כהנר + תשחץ מאת ניר דגן

אפריל 2017

משולחן המערכת

גאים להגיש לכם את הגיליון הראשון של "עט רשפון". שבחרנו לפתוח בו את חגיגות יום העצמאות.

העיתון מתוכנן לצאת מספר פעמים בשנה, להוות זרקור אל הקהילה שלנו, ולאפשר לתושבי המושב לתת דרור לכישורי הכתיבה שלהם.

בכוונתנו לכלול בעיתון מספר מדורים קבועים, כאשר אחד מהם יהיה ראיון עם תושבים ותיקים, על מנת לאפשר לנו להכיר טוב יותר את שכננו.

בגיליון זה, אנחנו מתכבדים להביא ראיון חגיגי, שערכה ברכה תלם עם אברהם סולומון, הראיון פותח צוהר לעולמו של איש מיוחד זה.

במעבר חד, לרגל יום העצמאות הקרב ובא, אנו גאים מאד להביא ראיון עם סגן נעמה שמיר, שסיימה לאחרונה קורס חובלים, ומהווה מקור גאוה למשפחתה ולקהילה כולה.

מדי גיליון נשים זרקור אל כינה קסומה אחרת במושב, נביא המלצות על טיולים באזור, נספר את סיפורה של משפחה שבחרה לגור ברשפון, ניתן במה לכישורי כתיבה של תושבים, וגם נאתגר אתכם בחידונים נושאי פרסים מהווי המושב.

בהזדמנות זו, אנחנו מזמינים חברים נוספים ליטול חלק בהפקת העיתון, בין בהעלאת רעיונות נוספים או בחברות פעילה במערכת.

כמו כן נשמח לקבל מכם משוב על הגיליון הראשון או בקשות לגבי נושאים שתרצו שנעסוק בהם בגיליונות הבאים.
את המשוב ניתן להעביר למיכאלה במייל michaela@rishpon.org.il

אז למה אתם מחכים? תתחילו לדפדף ותיהנו מהגיליון.

חברות המערכת: איילת רשף, ברכה תלם, דנה יגור ומיכאלה זידנר.

מיהו אברהם ("אמי") סולומון? - ילדותו ובגרותו

מראיינת - ברכה תלם

תקופה שהייתי מדריך במוסד עבריינים בנוף ים, שכל עול עבודת המשק נכל על כתפיה של בלומה ז"ל.

איך אפשר בלי בילויים?

הבילויים העיקריים היו או הליכה לים לסידיני עלי שמסביבנו ערבים, או צפייה בסרט, שהוקרן תחת כיפת השמים במיקום של המרפאה של היום, ישבנו על קש, או הבאנו כיסאות מהבית.

מקורות?

למרפסת בביתי הגיעו יום אחד שני נחילי דבורים, ואז החלטתי לקנות ציוד לכוורת ולהתחיל בשותפות עם ראובן בריינר לפתח את הענף, משני נחילים.

ואכן, בצד עבודת גידול ירקות, לול ורפת הגדלנו לאט לאט את הכוורת כשרדיית הדבש נעשתה בצורה מאוד פרימיטיבית.

זו הייתה עבודה מאוד קשה והעקיצות היו מרובות.

איך נקלטתם בחיים החדשים?

שמונה שנים ראשונות היו מאוד קשות. אחרי יום עבודה של 16 - 18 שעות עוד הייתי משלים הכנסה בעבודות חוץ. הגענו לתקופה שרצינו לעזוב כי נשברנו, עבדנו ועבדנו ולא התקדמנו.

איך התגברתם על המשבר?

למרות שלא היה לנו ניסיון חקלאי רב, הצלחנו להגיע ראשונים עם עגבניות לשוק בזמן שלא היו עגבניות בשוק, והתמורה עבור העגבניות הייתה מאוד גבוהה. כל זאת קרה הודות לחוברת

מתי וכיצד הגיע לרשפון?

אמי ובלומה ז"ל הגיעו לארץ ב-16.7.45 כעבוד שנה הם נישאו והתמקמו בגבעתיים.

אמי החל לעבוד ב"סולל בונה". הוא גויס למשטרה הצבאית של הפלמ"ח ושירת בה כשנתיים, עם סיום המלחמה שב אמי לעבוד ב"סולל בונה" למיישר ברזלים שהגיעו לארץ לאחר מלחמת העולם השנייה.

באותה תקופה התחיל בארץ מבצע "מן העיר אל הכפר" שאיפשר לחיילים משוחררים להירשם ולקבל משקים במושבים שונים. הכרנו את מושב רשפון היות ולבלומה הייתה פה משפחה (משפחת נומברג) ואכן התקבלנו ועברנו לרשפון.

איך היו השנים הראשונות במושב?

תחילה התגוררנו במקומות שונים במושב, ואז בעזרתו של פישל נומברג בנינו בית צנוע שגודלו 4x8 מ' עם מרפסת. גרנו בו ארבע נפשות: בלומה, אני, מאירה ודבור'לה (בנותינו).

הצלחנו לבנות את הבית ולרכוש את הדרוש למשק החקלאי, הודות להלוואה שקיבלנו מהסוכנות על סך 2000 לירות.

עבדתי תחילה כפועל חקלאי ואח"כ הייתי עובד ציבור ברשפון בתור מנהל ריכוז הירקות, נסעתי עם משלוחי העופות לשוק בתל אביב, אך כל זה לא הספיק לכלכלת המשפחה, ולכן השלמתי את ההכנסה כשומר בלילות, והייתה

נולדתי ב-8.7.1924 בהולנד. בילדותי עברה משפחתי לבלגיה. למדתי בבי"ס דתי, בו הלימודים התקיימו חצי בשפה העברית וחצי בשפה הפלמית, הייתי חבר בתנועת הנוער "בני עקיבא".

אחרי בי"ס יסודי הפסקתי ללמוד ויצאתי לעבוד.

שינוי גדול בחיי היה עם פלישת הגרמנים לבלגיה ב-10.5.1940. האזור שגרנו בו הופצץ ונדדנו ממקום למקום בשלושה חדשים. עד שחזרנו למקום מגורנו כשאנו נרדפים כל הזמן ע"י הנאצים.

פעמים רבות ניצלתי מסכנות השמדה, אך ידעתי גם מהי חרפת רעב.

הצלחנו לשרוד את תקופת המלחמה הודות לנתינות פרסית, שסבי רכש לאבי בזמן מלחמת העולם הראשונה.

בתקופה הראשונה של המלחמה נעצרנו ושהינו חודשים במחנה מעצר מכל, ממנו שוחררנו אודות למאמצי הקונסול השוודי שפעל למען הנתינים הזרים, את החלק השני של המלחמה העברנו במחנות פליטים לנתינים זרים שהקים הצלב האדום.

בדרכי לעלות לארץ שהייתי במחנה במרסיי, שאורגן ע"י הסוכנות היהודית וחיכינו, עד שתגיע אנייה שנוכל להפליג בה לישראל. במחנה פגשתי את בלומה ז"ל רעייתי.

ב-7.7.45 עלינו על האנייה "מטרואה" בדרכנו לארץ.

זאת רשכון - שהייתה שם דבר בארץ בגידול ירקות.

ולסיום?

"אני מרגיש שעשיתי משהו בחיים מכולם"... הייתי חקלאי פעיל עד גיל 89.

ואכן, אמי הקים משכחה לתפארת, שלושה ילדים, נכדים ונינים שחלקם גרים בקרבתו במשק שבמושב.

ברצוני להוסיף בנימה אישית שהבחירה באמי סולומון כראשון המרואיינים היתה אקראית.

למרות שאנו שכנים כחמישים שנים, משפחתי ואני לא ידענו הרבה על עברה של המשפחה.

כולנו התרגשנו לקרוא את החוויות שאמי חלק עימי, במיוחד את הקורות אותו בתקופת מלחמת העולם השנייה.

בעיני, זוהי חשיבותו הרבה של המדור שמאפשר הכרות נוספת עם החברים במושב.

שעובדים איתי צוות של כונעלים ערבים, עסקתי בכך 33 שנה.

השינוי:

בשנים 1982-1983 היה משבר בחקלאות והציעו לי לנהל משק בפיליפינים בתור מוסחה לגידול תות שדה. הצלחתי שם מאוד בזכות שיטות וניסויים שונים שערכתי במקום. כשעזבתי נערכה לכבודי מסיבת פרידה מרשימה וקיבלתי ברכות כתובות ומרגשות ששמורות אצלי עד היום, לאחר שחזרנו נסענו לפנמה למשך שנתיים לניהול חווה חקלאית.

בשובי ארצה בניתי מחדש את הכוורת, גידלנו פרחי שעווה וניסינו לשרוד, כשכמה פעמים במשך שנתיים אני נוסע לפורטוגל לנהל חווה חקלאית נוספת.

איך אתה רואה את העתיד?

שכל ענפי החקלאות שעבורם בנינו מחסנים אכזבו, השכרנו את המבנים והמחסנים. מכל החקלאות המפוארת נשארה לי המכוורת ומטע אבוקדו.

היות וכל הפרדסים באזור נעקרו ולדבורים לא היה מאין לאגור צוף שתלתי ברחבי המושב אקליפטוסים כדי לאפשר לדבורים להביא מזון לכוורת מפריחה עשירה בצוף, ואכן, לדבורים היה צוף עסיסי ובעקבות זאת היו יכולים יפים. על זאת קיבלתי פרס הדבוראי המצטיין לשנת 2010.

לצערי, העתיד נראה לי רע. ברגע שיחסלו את ההשכרות, אנשים יאלצו למכור את המשקים, כי לא

יהיו אמצעי קיום. המושב לא יהיה מושב.

שהודמנה לידי עבה היה מאמר על גידול עגבניות ביפן. ובה סופר על שיטה של גידול עגבניות בקיטום וגידום שהמטרה היא לגדל את שלושת אשכולות הפרי משלוש תפוחות ואת היתר קוטמים. כמובן שהשיטה דרשה המון עבודה שאליה נרתמו כל בני המשפחה. אז גם נכנסה השיטה של גידול ירקות במנהרות פלסטיק והשקיה ע"י טכטכות. הצלחתנו הייתה רבה עם הכנסה של 45.000 לירות (שהיו שווה אז \$ 90.000) זה היה שכרנו על עבודה הקשה שלי, של בלומה והבנות, והעמיד אותנו על הרגליים. כמובן ששאר החקלאים חיקו במהרה את השיטות החדשות והחלו ליישמן וכך נגמרה לנו הבלעדיות. המשכנו להפעיל את המשק בגידולים שונים: כמלפכונים, קישואים, פלפלים במנהרות פלסטיק ויותר מאוחר גם תות שדה ליצוא.

לא פעם בימי החורף הקשים עם רוחות סופות וגשמים נשארתי בחלקת הירקות ימים ולילות לשמור שהפלסטיקים לא יעופו והמנהרות תשארנה סגורות, לצערי, לא תמיד זה עזר כי באתני הטבע לא תמיד אפשר להילחם.

ואז, כל עמלנו היה לשווא. במקביל לעבודה הקשה במשק שירתי במילואים והשתתפתי במלחמות ישראל, בלומה, הבנות וחיליק שהצטרף למשפחה תפעלו את המשק בהעדר.

האם ראית ברכה בעמלך?

בזכות הישגני בחקלאות נבחרתי בשנת 1969 ע"י משרד החקלאות לאחד מ-13 החקלאים המצטיינים בארץ.

ופרנסה?

היות ובקיץ מחירי הירקות היו נמוכים, חיפשתי עבודה לחדשי הקיץ, והתחלתי להתעסק בחיטוי קרקע עם מטיל ברומיד. עבודה קשה שהתפרשה על פני כל הארץ,

היה חניך הסתדרות "הנוער העובד" ומדריך קבוצתה בהכשרה בקיבוץ דפנה. חבר "המשמרת הצעירה של מפא"י" ומפקד מחלקה באחד מגדודי הפלמ"ח. דודו התנדב לכל משימה והיה מן הראשונים להסתערות. עם כרוץ מלחמת העצמאות שירת בגדוד השלישי של הפלמ"ח, לימים בחטיבת "יפתח", והשתתף בפשיטה על סאסא, אחד ממרכזי הפורעים. בנוסף, הוא פקד על הדיפת ההתקפה הגדולה על להבות הבשן ועל הדיפת התקפות על יישובי החולה. דודו היה מגיע הביתה לעתים רחוקות בלבד ומעולם לא

סגן דוד (דודו) צ'רקסקי

סיפר על חלקו בפעולות. גם כשנכצע פעם ברגלו לא סיפר זאת. בביקוריו הקצרים בבית תיקן מיד את כל הטעון תיקון במשק וזאת בשל אהבתו הרבה לעבודה. שלושה שבועות לפני קום המדינה, כעשרים באפריל 1948 לפני כ-69 שנים פקד דודו על מחלקת הפורצים שיצאה להתקפה השנייה על משטרת נביושע הקרויה גם מצודת כ"ח, על שם 28 החללים שנכלו בשלוש ההתקפות עד לכיבושה. המצודה נמצאת בצפון הארץ, בערך בין צפת לקרית שמונה, (מקום יפה לטיול אבל את זה נשאיר לפינה אחרת אולי בעיתון). כשהחלה

לו ידיעה יסודית בערבית ובאנגלית, ובמשך זמן מה שימש מוכתר רמות נפתלי. לרגל תפקידו בין השאר הוא ערך ביקורים בכפרים הערביים הסמוכים. דודו הירבה בסיוורים בגליל ובנגב, ידע כל שביל בגליל והכיר גם את הסביבה שמעבר לגבול עם סוריה ועם לבנון. דודו השתתף בפעולות רבות ומהמפורסמות שבתקופת המרי: שחרור מעפילי עתלית ופיצוץ תחנות הראדאר בגבעת אולגה ועל הכרמל, ליל הגשרים, חדירה לסוריה כדי לשחרר מעפילים מידי הז'נדרמים ולהעלותם ארצה ועוד. הוא

כינה צנועה זו תובא בעיתון המושב, להעשרת היכרות הקוראים עם ההיסטוריה של עם ישראל בארצו, ועם השירים שנכתבו על אירועים אלה.

לפינתנו הראשונה, לקראת יום העצמאות ה-69 של מדינת ישראל, אביא את סיפורו של סגן דוד צ'רקסקי, שהיה מוכר יותר בכינויו: דודו. בימים אלה מלאו 69 שנים לנפילתו של סגן דוד (דודו) צ'רקסקי. דודו (1925-1948) נולד בחיפה, אימו, חנה לבית אפשטיין, נמנתה על מגיני תל חי. הוא למד בבית-הספר היסודי בכפר אז"ר, בבית-החינוך בנחלת גנים, ובביה"ס

המקצועי על שם מכס פיין, אותו סיים בשנת 1942. דודו התגייס למשטרת היישובים העבריים, שירת בה כשנתיים, וניצל את ידיעותיו להדרכה ב"הגנה". בשנת 1944 דודו החל בשירות פעיל בפלמ"ח כמפקד וכמדריך כשאת רוב זמנו עשה בגליל. דודו ראה את עתידו בהתיישבות חקלאית במושב-עובדים והיה פעיל בארגון המושב "פלד" (ושחבריו היו אנשי פלוגה ד' של הפלמ"ח). בהמשך עלה דודו עם חבריו להקים את רמות נפתלי, והיה מבוני המבצר במקום. הוא השתתף בקורס למוכתרים (מיסודה של הסוכנות), רכש

"דודו"

מילים: חיים חפר
לחן: אלכסנדר אוריה בוסקוביץ'

הערב יורד עלי אפק בוער
רוחות בצמרת הרטיטו
ואנו סביב למדורה נספר
על איש הפלמ"ח ושמו דודו:

אתנו הלך במסע המכרך
אתנו סיר הוא בגבול
בקומדיץ היה מזמר ועוד איך
אתנו סחב מן הלול...

הגישו פינג'אן והגידו:
היש עוד פלמח'ניק כמו דודו?

היתה לו בלורית מקרזלת שער
היתה לו בת צחוק בעיניים
ועת הקיפוהו בנות עד צנאר -
צחק הוא עד לב השמים.

אך "ליל הורדה" מן הלב לא יחלף -
עת ענן בחשך חרק
הוא ילד נשוא מן הים אל החוף
לטף את לחיו ושתק.

חשבו אז החברה: אבוד הוא
לאן התגלגלת יא דודו?

והנה ה"זקס" בא בערב אחד
זרח אז ירח של קיץ
ודודו חבק את הסטן שבכד
וחרש יצאנו בליל...

עם שחר הבאנו אותו מן הקרב
הפרוש צמרתו אט הרכין.
רק מי ששכל את הטוב ברעיו
אותנו יוכל להבין...

רעי, נא אמרו והגידו:
העוד מחיך הוא שם, דודו?...

ההתקפה על המצודה כבר האיר השחר. הבחור הראשון שהתקרב לבניין והניח את חומר הנפץ נכצע. דודו פרץ קדימה עם חומר הנפץ שלו, נכצע ברגליו מרימון האויב וקרא לאנשיו להפעיל את חומר הנפץ על גופו. פקודתו זו לא נשמעה בסערת הקרב. דודו נפל והועבר למנוחת עולמים בקבר אחים בבית הקברות בכבי' יושע.

מצודת כ"ח

שירה: עוד בחייו של דודו צ'רקסקי בשנת 1947, כתב ידידו מהפלמ"ח, חיים חפר, שיר למחזה הנפלא "הוא הלך בשדות" המבוסס על דמותו, בשם "דודו". השיר, בלחנו של אלכסנדר אוריה בוסקוביץ' (1907-1964), לא נכנס לבסוף להצגה ובוצע לראשונה על ידי הלהקה הצבאית הארצית במלחמת העצמאות. השיר הפך עם הזמן לאחד מסמלי יום הזיכרון, ותרם לקיבוע דמותו של הפלמ"חניק בזיכרון הלאומי הישראלי. לשיר ביצועים רבים מספור. אני ממליץ על ביצוע הישן והנפלא - רביעיית גבעת ברנר. רביעייה זו היא להקת זמר מקומית בקיבוץ, אשר הפיקה תקליט בשם "שירים לדני" לזכר חברם, סרן דניאל ורדון שהיה בעל עיטור הגבורה ושני צל"שים!!! ונפל במלחמת ששת הימים.

למי שירצה לשמוע את השיר ביו טיוב, הקישור הוא:
https://www.youtube.com/watch?v=yg_PIRE-Ywl

נאחל לכל תושבי רשפון יום עצמאות שמח!

ראיון עם סגן נעמה שמיר

מראיינת - מיכאלה זידנר

לכך שכבר משלב יחסית מוקדם של הקורס, לא הרגשתי שאני חלק ממיעוט. היה לי חשוב, להוכיח לבנים שאני בדיוק כמוהם ושאיני לא מחפשת הקלות. החברים שהכרתי בקורס הם ללא ספק חברים שילוו אותי כל החיים. אין ספק, שמדובר באוכלוסייה איכותית ומיוחדת, כל אחד בדרך שלו. הם היו חלק מרכזי במסלול שלי, ליוו אותי בקשיים ובהצלחות, ולא הייתי מסיימת את הקורס בלי התמיכה, העזרה והאהבה שלהם.

• מה את מרגישה הכין אותך הכי טוב לקורס הזה גם מבחינה נפשית, וגם מבחינה פיזית?

מבחינה פיזית אני מרגישה, שהאהבה שלי לספורט והאימונים האינטנסיביים במגרשי הטניס של רשפון הכינו אותי לעומס הפיזי של המסלול. מבחינה נפשית שום דבר לא הכין אותי לקורס. התגייסתי לחובלים ישר כשסיימתי תיכון, בלי התראה מוקדמת ורק שבועיים אחרי שסיימתי את הגיבוש. היה לי מאוד קשה בהתחלה, הייתי מוקפת בעיקר באנשים גדולים ממני, שעשו שנת שירות והרגשתי קצת אבודה. ההתבגרות והשינוי הגיעו במהלך הקורס.

• האם את יכולה לספר על חוויה מיוחדת במהלך הקורס? לתאר רגע קשה במיוחד בקורס? החוויה הכי חזקה שיש לי מהקורס

את הגיבוש חששתי שזה יפריע לשרות שלי, והתייעצתי עם החובל שמיון אותי. הוא אמר לי שגם הוא לא אהב את הים, ושהתפקיד גרם לו להתאהב בו עם הזמן ולמזלי, כך היה.

• אני מבינה שרוב הצוערים היו בנים. איך ההרגשה להיות במיעוט? איך התייחסו אליכן צוערי הקורס הבנים? אגב, זה נקרא קורס חובלים - לא שינו ל"חובלות", נכון? הקורס בנוי כך שאין הבדל בין המסלול שעוברים הבנים לבין המסלול שעוברים הבנות. עשינו הכל יחד, כצוות אחד וזה הוביל

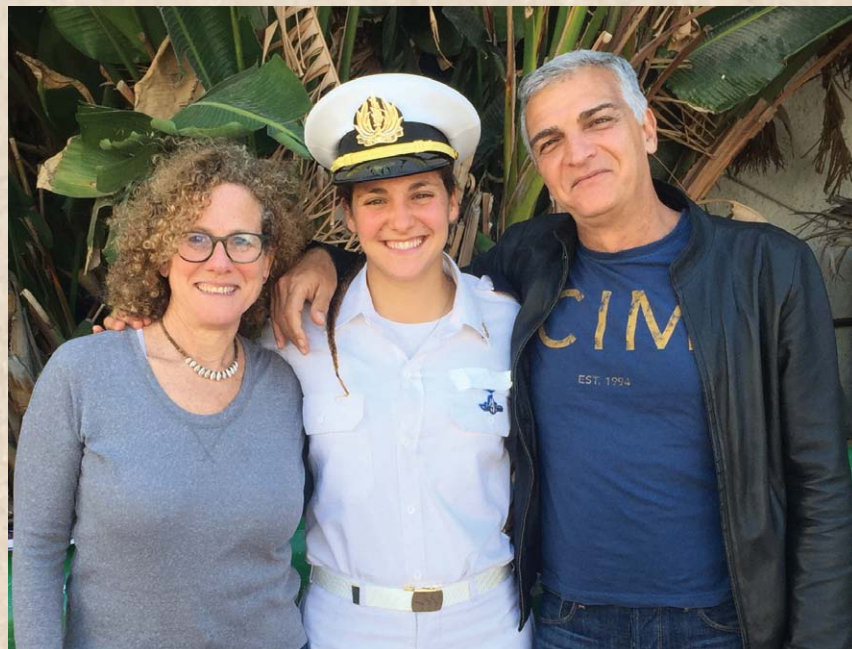
הי נעמה, מושב רשפון גא בהישג המדהים שלך, סיום קורס חובלים, ומבקש לראיין אותך לעיתון המושבי, שמופק בפעם הראשונה ויחולק לרגל יום העצמאות תשע"ז.

• אני מבינה שהיו לך הרבה אופציות בתהליך המיונים לצה"ל, למה הרגשתי שהקורס הזה כפי שהגדרת את זה "מתלבש לך ככפפה ליד"?

לפני שהתגייסתי לא הכרתי את קורס חובלים או את תפקיד החובל בספינות הטילים של חיל הים. שמעתי על הקורס בעיקר משני חברי מושב רשפון, שסיימו בעבר את המסלול, ושניהם אמרו לי שלדעתם המסלול הזה יתאים לי מאוד. היה לי חשוב שהשרות שלי יכלול אתגרים פיזיים, לימודים אינטנסיביים, ופיקוד וכמו שהוצג לי לפני הגיוס, המסלול והשרות משלבים בדיוק את שלושת הרבדים האלו.

• קורס חובלים, משמעו שהות בים. האם יש לך איזה רקע בפעילות ימית? קשר מיוחד לים?

למען האמת, למרות הקרבה הפיזית לים אף פעם לא הרגשתי מחוברת לים או החשבתי אותו כמקום בילוי מועדף. התעסקתי קצת עם כלי שיט בחוג ימאות בבית ספר יסודי, אבל חוץ מזה לא היה לי שום רקע ימי. כשעברתי

הקשיים והחוויות.

• איך לדעתך ההחלטה הזו תשפיע על מסלול חיך לאחר השחרור מצה"ל? (לימודים, עבודה?)

יש לי עוד חמש שנים בצבא, כך שאני עדיין לא ממהרת לחשוב על מקצוע עתידי, אבל אין לי ספק שהמסלול והשירות יועילו לי בכל דבר שאעשה בעתיד. רכשתי כלים רבים בלמידה, בניהול אנשים ובהנעת אנשים, שהם כלים מרכזיים לכל תחום שאתעסק בו.

• להבנתי, נולדת ברשפון והעברת כאן את כל חיך. מה לקחת מהחיים במושב לקורס?

אני מאמינה שהחיים במושב בעיקר השפיעו על האישיות שלי בפן החברתי. הקרבה לאנשים שסובבים אותי, השותפות והרצון לעזור ולדאוג לסובבים. העבודה שהייתה בתנועתנוער גם השפיעה על ההתנהלות שלי במסלול, הלינה בשטח וההתמודדות עם חוסר הגיינה ותנאי שדה.

תודה על הראיון, היה מרגש ומרתק, והמון המון הצלחה. גאים בך מאוד!

כשהתגייסתי. לא הכרנו את השירות או את הדרישות, אבל כולם תמכו בהחלטה לנסות. ידענו שמדובר בתפקיד רציני עם שירות קבע ארוך ופיקוד אבל בגלל שהמסלול כל כך ארוך ואחוז כל כך קטן שורד. הסתכלנו כל יום על הצעד הבא, ולא מיהרנו לחשוב על הסוף. הם תמכו בי לאורך כל הדרך, שמעו את הסיפורים,

הייתה בשלב מתקדם (אחרי שנה בקורס) בוועדות סוף. תמיד מבחנים הלחיצו אותי, גם בתיכון בכנריות הייתי מהתלמידים הלחוצים שתמיד מתרגשים לפני הבחינה. הייתי מאוד לחוצה לקראת הבחינה, כי מאוד רציתי להצליח, לעבור לשלב הבא ולקבל את סיכת הס"מ. לא עברתי את המבחן הראשון, ואני מבחינתי חשבתי שזה הסוף של המסלול שלי. החברים בצוות ראו שאני לחוצה ובאו לדבר איתי. כל מי שעבר את המבחן ישב איתי ועזר לי ללמוד למבחן השני. הם ישבו איתי במשך שעות, הורידו לי את הלחץ ועשו לי סימולציות. את המבחן השני עברתי, והרבה בזכותם. החוויה הזאת היא שלילית אבל היא גם ללא ספק חיובית, הרגשתי את התמיכה של החברים, ושאני לא לבד במערכה הזאת.

• איך קבלו ההורים והסבים את ההחלטה שלך ללכת לקורס חובלים?

כולנו לא ידענו למה לצפות

רמי (ירמיהו) מזרחי ז"ל

דברים מאת ארי סלונים

גיליון ראשון זה של עיתון רשפון יוצא לאור לקראת יום הזכרון ויום העצמאות וחשבנו שראוי כי ניזכר בבני רשפון שנכלו במערכות ישראל. תשעה מתושבי רשפון נתנו את חייהם להגנת המדינה. נספר כאן את קורותיו של רמי (ירמיהו) מזרחי, שסיפור חייו ומותו שזור בתולדותיה של מדינת ישראל בראשית דרכה. נעמי ורמי מזרחי, ילידי נחלת יהודה, הכירו בזמן לימודיהם בבית הספר החקלאי "עיינות", הם נישאו בשנת 1957 ורכשו את המשק ברשפון. רמי השתלב יפה בחבורת הצעירים. אהב את הים וארגן כל שבת קבוצת צעירים שנסעו לתל-אביב ללמוד להשיט מפרשיות. על תחביב זה נוסף ספורט דיג תתי-ימי, שרמי היה בו אלוף. אינספור דגים הועלו על שולחנם של רמי ונעמי מדי שבוע. המשק המשפחתי כלל פרדס, מטע אבוקדו וירקות. הפרדס שניטע וטופל ביד אוהבת על ידי רמי, היה פרדס לתפארת. לרמי ונעמי נולדו שני ילדים יפתח המתגורר במשק ברשפון, ומיכל שגרה עם משפחתה בתל-אביב.

להלן דברים שכתב לזכרו חברו הקרוב ארי סלונים:
שמו בעצם היה ירמיהו, אבל דומני שלא רבים ידעו זאת.

פתחו במרדף אחרי התן. התן זינק על שלום ונשך אותו בכניו. שלשה עשר אנשים, ביניהם תינוקות, נשך התן עד שחוסל. כולם חוסנו ויצאו מהמקרה ללא פגע, רק שלום נתקף במחלה הנוראה ומת. חורשת האקליפטוסים גדולה היתה בכפרנו משובצת בתים קטנים. "היער", כך קראנו לחורשה. אחד הבתים היה שייך למשפחה ובתום ימי האבל עקרה יונה אליו. שולה התינוקת בזרועותיה, רמי הקטן לידה, רחל ושרה הבנות הגדולות עמה.

חסרת כל היתה יונה כשעקרה אל היער. שנים מאוחר יותר סיפרה לי יונה שסעדיה בשארי, הרב של התימנים,

פעם שאלתי אותו האם הוא קרוי על שמו של מישוהו. "לא" הוא אמר "כמו שהיה נהוג פעם, פתחו באקראי ספר תנ"ך והשם הראשון שפגשו בו הוא השם שיעד לו ה'".

רמי היה בן למשפחה מורכבת מאוד. יונה דמארי האלמנה נישאה לשלום מזרחי האלמן ומנישואים אלה נולדו רמי ושולה שהיו להם אחים ואחיות מצד אביהם ומצד אמם ורק להם, לרמי ושולה, היה קשר דם עם כולם.

כשהיה רמי בן חמש, מת שלום אביו, אף הוא. תן מוכה כלבת, "שועל משוגע", כפי שקראו לזה אז במקומנו, פרץ לכפר ונשך את כל מי שנקרה בדרכו. חבורת גברים ושלום בתוכה

נתן בידה מטבע
שילינג וזה היה כל
כספה. שילינג היה
מטבע בן חמישה
גרוש וחמישה גרוש
היה באותם ימים
שכרו היומי של פועל
פשוט. שלמה טבעוני,
בספרו המאלף
והמרתק "בקומה
זקופה" המספר את
קורותיה של יונה
ואת קורות משפחתה
מספר שלא בשילינג
מדובר אלא כלירה
אחת שלמה שקיבלה
יונה בהלוואה. אולי
זכרנו טוב משלי...
כך או כך הסכום היה
זעיר.

זאת היתה הקרקע שבה גדל
רמי הילד וממנה נזונו שורשיו.
זה היה הבית שבו, בתוככי
דלות קשה, למד הלכות חיים
ושמירה על צלם האדם וכבודו.
רציתי לספר את קורותיו של
רמי. חשבתי לספר על טיול מלא
הרפתקאות שעשינו בגליל, על
הפלגה בת כמה ימים בספינת
דיג שרמי עבד בה, על הפלגה
לקפריסין במפרשית פתוחה
ללא מנוע וללא ליווי, על
ערבים רבים מספור שבילינו
בהם יחדיו וכמובן על ימי בית
הספר "עיינות" המאושרים
שדרך רמי לקחתי אף אני חלק
בהם. ימי עיינות שרמי פתח
בהם כברווחין והיה עד מהרה
לברבור מפואר.

אבל אני חש שאין בכוחי לספר
את סיפורו. כל מי שאומר יהיה
אך צל חיזור של בחור שהיה
גדול מהחיים. על ילדותו עם
אמו שהיתה אישיות מופלאה
ודמות למופת ממש ועל הכבוד
המסירות והאהבה שרחש

רמי לא ידע, אך אהוב אהב
להאזין. אהב שירה בחבורה
ואהב לקרוא שירה. ניגוד
מרתק היה באישיותו: איש
רעים להתרועע היה ובה בעת
זאב בודד.

הבנות נמשכו אליו כפרפרים
אל שלהבת הנר, והבחורים
לא יכלו לקנא שכן חשו שהוא
שיין לליגה אחרת, ליגה
פרטית משלו. אומץ לב לא
ידע גבולות והוא לא היסס אף
פעם להעמיד את האומץ הזה
במבחן. היתה בו מין חיוניות
נמרית שיכלה להספיק לעשרה
אנשים רגילים. דומה היה
ששום דבר לא יוכל להכריעו
והנה, במלחמת שש הימים,
כשפרץ עם אנשיו הצנחנים את
העיר העתיקה, כדור בודד של
צלף כגע בו והרגו.

באותה מלחמה ישבתי לכוד
במקום נידח באיורן הרחוקה
וחרדתי לידיעות מהבית,
וכשהגיעה הידיעה בכיתי.
חשבתי שכבר שכחתי איך
בוכים.

לה, על אהבתו לציון אחיו
שהיה בשבילו מודל לחיקוי,
ציון איש כלמ"ח שבמלחמת
השחרור נפל אף הוא, כמו
רמי אחריו, בקרב על ירושלים.
דרך הצנחנים של ימי פעולות
התגמול, עד הבית שהקים עם
נעמי האשה שאהב ועד הילדים
שנולדו להם ועד ועד ועד... רמי,
שלא זכה לאהבת אב מילדותו,
קיווה להעניק אהבה זו לילדיו...
רב פנים היה רמי. אוהב
הרפתקאות, איש עבודה ואיש
ספר. בתוך מעשי הקונדס של
שנות העשרה, בתוך רומנים
תמימים של גיל ההתבגרות
והתגליות, בימים הסוערים של
מלחמת השחרור שהגיעו עד
לגדרות של עיינות מצא רמי
זמן וכושר ריכוז לכתוב את
עבודת הגמר שלו. מי שלא הכיר
את מגוון תחומי העניין של רמי
יכול היה להיות מופתע. נושא
עבודת הגמר שכתב בעינות
היה "מדוע לא פתר הליברליזם
את בעיות החברה באירופה של
המהפכה התעשייתית". לשיר

מדיוקנאות של שמעון קפלן ז"ל

לעיתים מזכירים עבודת פיסול או חריטה בעץ, ובו בזמן רכים ומשקפים הבעה ייחודית וטיפוסית לאדם המצויר.

שמעון קפלן נולד בשנת 1924 בפולין. הוא הגיע לצרפת בגיל שנה ובגיל 12 החל ללמוד ציור קלאסי בכרים. עם כלישת

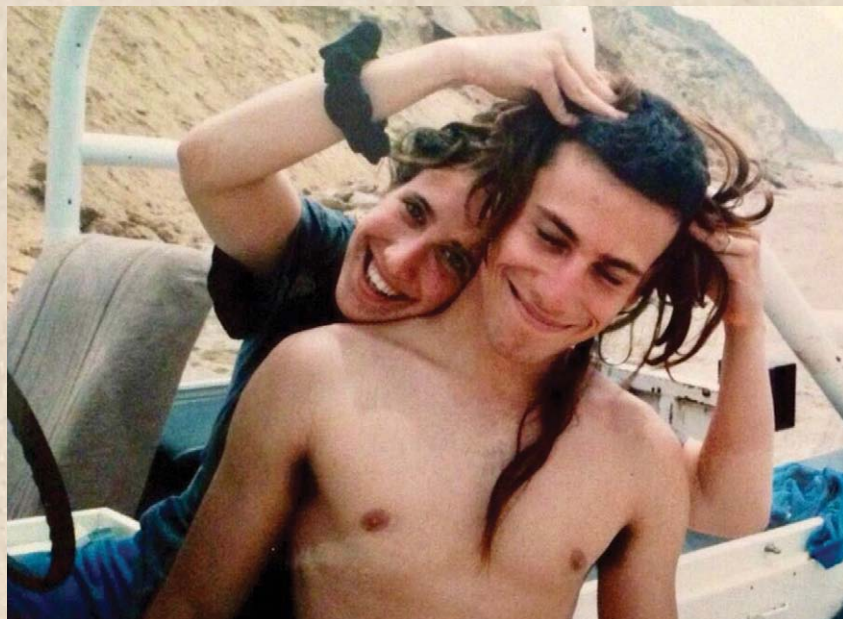
ביום חמישי, 16.2.2017, נפטר שמעון קפלן בביתו במושב, בגיל 93. כשכורסמה הידיעה על פטירתו עלה בראשי הציור הנהדר שצייר שמעון את אבי בשנת 1960, כשהיה נער בן 14. הדיוקן היה תלוי בביתם של סבי וסבתי וכבר שנים רבות

תלוי בבית הורי. עלתה בי המחשבה שכמו שעמעון נוכח אצלנו בבית ובתודעה הודות לציור זה, כך וודאי גם אצל רבים אחרים במושב. לאחר מספר ימים, כשהוצע לי לארגן תערוכה לזכרו, נראה לי טבעי ונכון שהתערוכה תתמקד בציורי הדיוקן של אנשי המושב. מלאכת האיסוף כללה שמיעת סיפורים "מאחורי הקלעים" של הציורים הללו ועוררה התרגשות ועניין, לא רק אצלי. נוספו לכך מפגשים תכופים ומעניינים עם כולה, ואף עבודת "בלשות" בנסיון לזהות חלק מהדמויות. תוך פחות מחודש נאספו כ-40 דיוקנאות ונתלו באולם המבואה של בית העם. לערב הפתיחה המרגש, ביום ה-30 למותו, הגיעו רבים מתושבי המושב בהווה ובעבר, וכן משפחתם של כולה ושמעון, תלמידים וחברים. הטקסט הבא הוצג לצד העבודות בתערוכה: דמותו של שמעון קפלן, עם כובע הברט על הראש ועיניים בוחנות, חרוטה בזכרון הקולקטיבי של אנשי רשפון. שמעון היה "הצייר של המושב", ואת התפקיד הזה הוא ביצע במוכן היפה ביותר, בהוציאו תחת ידיו אין ספור דיוקנאות של

אנשי המושב, ילדים ומבוגרים. הקשר החזק לרשפון בא לידי ביטוי ביצירתו גם בציורי הנוף, ממרפסת ביתו ובסביבת המושב וכן במעורבות בציורי קיר, תפאורה ואיור. התערוכה מתמקדת בציורי דיוקן שרובם מוכרים לאנשי רשפון. הציורים המוצגים בתערוכה הגיעו מבתיים של אנשי המושב היום ובעבר. ניכר שהיה לשמעון תפקיד חשוב בקהילה כבוחן, מתנד ומספר, ולרבים מבינו היה תפקיד כמודל ונושא ליצירה. לעיתים פנו אליו בבקשה לצייר דיוקן, אך מרבית הדיוקנאות נעשו ביוזמתו של שמעון, אשר היה מבקש לצייר את מי שפניו נראו לו נושא מעניין. ההקדשות שנמצאו על חלק מהציורים מעידות על חברות וקירבה.

הציורים מצביעים על כשרונו הרב של שמעון קפלן בציור דיוקנאות, ברישום ובצבעי שמן. בעוד שבציורי השמן יש סגנון וטכניקה קלאסיים ושימוש בצבע עשיר ומעברי גוון עדינים, רישומי הפחם קווים מאוד, עם צלליות ומעברים חדים היוצרים דיוקן מינימליסטי ורגיש. הרישומים

הגרמנים במאי 1940, ברח עם משפחתו לדרום צרפת ובסוף 1941 הצליחה המשפחה להגיע לליסבון ולעלות עם עוד 5000 פליטים על אניה לברזיל. בריו דה ז'נירו הוא סיים את לימודיו באקדמיה לאמנות פלסטית. בריו גם הכיר את פולה לבית לוביץ. בשנת 1947 פולה ושמעון התחתנו, ובשנת 1950 עלו לישראל והגיעו לקיבוץ מכלסים. לאחר שנתיים עברו עם גרעין לקיבוץ ברור-חיל ובשנת 1956 עזבו את הקיבוץ וקנו משק ברשפון. אחרי 4 שנים בחקלאות, שמעון רצה לחזור לצייר, ובהמלצת תנועת המושבים קיבלו משבצת כצייר במושב ובנו את הסטודיו במקומו הנוכחי. כאשר עזב את העבודה החקלאית הקדיש את עיקר זמנו לציור וגם לימד ציור במקומות שונים. שנים ארוכות לימד בסטודיו המיתולוגי שצמוד לביתו ברשפון, ובו למדו רבים מתושבי רשפון, בני נוער ומבוגרים. שמעון הציג את ציוריו בתערוכות קבוצתיות ותערוכות יחיד. בנוסף לעבודות רבות בצבעי שמן ובפחם, הוא גם פיסל, יצר ליטוגרפיות ועבודות בטכניקה מעורבת.

הגעתי למושב רשפון מהעיר כשהייתי בתיכון. זה היה ממש ממש מזמן, עניין של יותר מעשרים שנה, אבל מי סופר...

התאהבתי בארז המושבניק החתיך כשרקדנו על השולחנות בכאב "הסוס השיכור" וכבר בצבא נדחפתי לו לקראוונצ'יק במשק...

בין כל הדברים החשובים שהוא סיפר לי על המושב היו שלושה מרכזיים: האחד, זה הסימן הזה של הרמת הראש כשחולפים רכב מול רכב בדרכים, לא מנוכפים, לא צועקים, רק מהנהנים לשלום. מחווה מוסכמת ולא כתובה של חיבה וכבוד. הדבר השני זה שכולם פה יודעים הכל מהכל על כולם.

כל רשפון זה אחים, בני דודים או שכנים, אין רחוב בלי קשר משפחתי ישיר או עקיף בין כמה משקים וכל רכילות תעבור חיש מהר בין כולם.

והשלישי זה שאין מצב שאכנס רגלית למושב ואצטרך לצעוד ברגל, אפילו לא עד חנות הפרחים... עובדה שהוכיחה את עצמה כנכונה פעמים רבות כשהייתי חיילת והגעתי בקו 601 לכניסה. תמיד, תמיד עצרו לי ולקחו אותי עד הבית, תוך כדי חקירת שתי וערב ואיסוף נתונים. "כן, אני חברה של ארז. כן, ההוא הפושטק שהתהפך פעם עם האוטו והחברה באמצע הג'יפה שברפת... וכן, הוא דווקא בחור טוב..." וככה די מהר למדתי למי לענות ומה לענות. מי זו עם הכינוי 144 ומי אוהב את מי ומי לא. עברו השנים, התחתנו, עזבנו קצת את

כי לא היה בדרך פח אשפה או ספסל.

לאט לאט המושב נבנה והתפתח, גני שעשועים צצו בזה אחר זה, הפעוטון הישן נהרס, הסליק התגלה, נבנו כמה גנים חדשים, מתקני ספורט וכושר, המדשאה המהממת ובית העם ששופץ וחדש. עם אכלוס ההרחבה הגיעו משפחות חדשות וצעירות ופעם ראשונה שבבית הספר המשותף היו שתיים ואף שלוש כיתות בשכבה.

וככה אני, העירונית לשעבר, כאמא טרייה, נכנסתי לקהילה חדשה ומעורבת, הרשפונאים החדשים שאכפת להם ורוצים להחיות את רוח המושב.

קצת כמו פעם אבל של היום. קהילה שבזמן שארז חלה בסרטן התגייסה בבת אחת באכפתיות מחממת לב לעזור במה שניתן, אם זה בהסעות, אוכל חם, קניות או עזרה לילדים.

כולנו נעטפנו בחיבוק קהילתי שהמשיך גם לאחר שנפטר, בלוויה הגדולה והמכבדת, בשבעה, בתרומה האדירה והבלתי מובנת מאליה במוץ לזכרו ולאחר מכן, בחיים החדשים כאן בלעדיו.

יום העצמאות 69 שמח רשפון!

המושב וחזרנו שוב למשק. בתחילת המילניום הגרלנו שטח בהרחבה הצפונית ונסענו עם הטרקטור בדרך הנכר לכיוון האקליפטוסים לנסות ולהבין איפה יהיה כביש ואיפה יהיו בתים. המושב בעצם הסתיים ליד בית העלמין וכל הרחובות היו מעפר ובלי מדרכות.

לכביש החוף אפשר היה לצאת גם צפונה וגם דרומה, מה שהיום עם עומסי התנועה נראה לחלוטין בלתי אפשרי.

בית העם עמד נטוש כמו פיל לבן והזכרון האחרון שסופר עליו היה שפעם מזמן תיסלם היו עושים שם חזרות וכל ילדי המושב היו מטפסים על הגג ומציצים מחדר ההקרנה למעלה.

מגרשי הטניס היו נטושים וכל השטח לידם היה יבש וקוצני. הארוע הקהילתי היחיד המסעיר שקרה פה היה הפיצוץ האדיר של מפעל תע"ש שזעזע והרעיד את כל המושב והוציא את כולם לרחובות לגשם של רסיסי בטון לוחטים.

כשנולד בני הראשון הייתי יוצאת לטייל איתו בעגלול, דוחפת אותו בכוח כדי לא לשקוע בחול וחוזרת הביתה עם החיתול קקי המגולגל

תושבים יקרים,

אני שמח לשתף אתכם בעשייה הביטחונית שמתרחשת בשנים האחרונות במושבנו. בשנים האחרונות אנחנו חווים שינוי תודות למערך מסור ומקצועי של מתנדבים מהישוב ומשכנינו במועצת כפר שמריהו וישובי חוף השרון. מערכת המצלמות המתקדמת, להקמת החמ"ל, שימוש באמצעים טכנולוגיים נוספים ושת"פ עם תחנת גלילות, מג"ב והיחידה לאבטחה.

פעילות וסיוור הביטחון השוטפים מנוהלים במטרה להוריד את הפשיעה ל-0%. מבחינתנו ממוצע של 15 פריצות בשנה הוא גבוה, למרות שישוברים רבים היו מוכנים לאמץ את הנתון הזה. אנחנו מאמינים שאם חוותים פריצה לביתכם זה לא משנה אם אתם 1 מתוך 10 או שיש ירידה של 50% בפשיעה, ברגע שביתכם נפרץ יש 100% של פשיעה וכך. אנחנו מתייחסים לאירוע מסוג זה. הטיפול באירוע פריצה מתחיל מסגירת הישוב, תצפיות וסריקות אחר חשודים וממשיך באיסוף ראיות וממצאים גם ממצלמות הפזורות ברחבי המושב. את החומר שנאסף אנו מתעדים במאגר מידע פנימי על מנת להשוות לאירועי פריצה קודמים. כלל פעולות אלו נעשות בשת"פ ובמקביל לעבודת המשטרה ומג"ב.

ב-3 שנים האחרונות אנו עדים לשינוי מגמות אצל העבריינים בארץ.

בשנת 2014 פעלו בלילות שב"חים שהיו מגיעים רגלית מהשטחים החקלאיים אל דירות ריקות וגונבים מהן מחשבים ניידים, כסף, תכשיטים, סיגריות ואוכל. שיטת פעולה זו התרחשה גם במושב.

שני אירועים נוספים שהתרחשו במושב בשנת 2014, ללא קשר לפריצות שנעשו על ידי השב"חים, הם פריצות לעסקים שנעשו על ידי חוליות ממזרח ירושלים.

בתחילת שנת 2015 הוקם צוות חרום של המושב שתפקידו לסייע למתנדבי המשטרה ומג"ב בתצפיות במושב. בעזרת מתנדבים הצלחנו להכתיע זוג פורצים שב"חים כאשר הם בתוך בית בזמן שדיירי הבית

ישנים. הפורצים נבהלו וברחו והתנהל אחריהם מרדף רגלי. הם לא נתפסו אך גם לא חזרו למושב. לאחר כחודשיים נתפסו שני הפורצים על חם בעמק חפר ונכלאו.

באותה שנה, נגנבו 3 רכבים מהמושב בשיטת הדאבל. שיטה זו מתנהלת על ידי פריצה לבית, לקיחת מפתחות הרכב וגניבתו. לאחר ניקוי אזורינו משב"חים, כ-80 גורשו על ידי מבצעים יומיים שלנו, שבאחד מהם נתפסו 20 שב"חים שעבדו בכביש 20 מזרחית לישוב (כאשר אחד מהם מחבל ששוחרר בעסקת שליט ולאחר התפיסה חזר לכלא), הופסקה מגמה זו.

לאחר מספר חודשים מפעילות זו הצלחנו למנוע הגעה למושב של חוליית פורצים ממזרח ירושלים, שמתמחים בפריצות לעסקים, בעזרתם של 47 מתנדבים

שהוקפצו לפעילות באותו לילה. לקראת סוף 2015 התחילה מגמה של פריצות במהלך היום על ידי חוליות שהיו עוברות מישוב לישוב ומנסות את מזלם. בעזרת התייעוד של מערכת המצלמות הצלחנו לאתר אותם ולהעביר את המידע החיוני לרכזי מודיעין בכל הארץ. באירוע אחר, סייע תיעוד המצלמות לאתר אסיר משוחרר שפרץ ל-5 דירות במושב

באמצע היום, בעקבות זאת "זכה" האסיר לשוב לכותלי הכלא לריצוי זמן מאסר נוסף.

בשנת 2016 נמשכה בכל הארץ המגמה של פריצות במהלך היום. אנחנו חוונו 3 פריצות במושב ובנוסף פריצה אחת בלילה שכללה גניבת רכב. לקראת סוף שנת 2016 החלה מגמה של פריצות ערב.

באזורינו פעלה חוליה מהשטחים המוכרת לגורמי הביטחון. אותה חוליה, פרצה לבית וגנבה רכב. לרוע מזלם הצלחנו להפתיע אותם בזמן מנוסתם והתנהל אחריהם מרדף רגלי שהתפתח למרדף רכוב שהגיע עד כביש 6. חוליה זאת לא חזרה למושב, אך המשיכה לפעול רבות באזור הרצליה פיתוח עד שלבסוף ב-מרץ 2017 נתפסה ברמת גן. אירוע התפיסה כלל ירי ואת פציעתם של חברי החוליה.

בנוסף לאירועים אלו, החלו בשנת 2016 פריצות לכספומטים וגניבתם וכן גניבת כספות על ידי חוליות מהפזורה. אצלנו בסניף הדואר במושב בוצעה פריצה לכספת על ידי חוליה מהפזורה. בתחילת שנת 2017 פרצה אותה חוליה למכולת וגנבה מכונת סיגריות. התחקות אחר עקבות החוליה הובילה למציאתה של

המכונה במסתור בשטחים החקלאיים. למחרת בלילה הפורצים חזרו על מנת לאסוף אותה. הודות למארב שהוצב במקום המסתור החל מרדף רגלי ורכוב אחר החוליה בסיוע מסוק. לצערנו המרדף הסתיים ללא הצלחה בתפיסת החוליה, אך המכונה חזרה לבעליה. במהלכה של שנת 2017 נמשכה בארץ המגמה של פריצות ערב

מתנדבים שעוצר ומעכב אותו. חבריה של החוליה שנתפסה הם תושבי טייבה, השוכנת במשולש, במהלכה של החקירה התגלה מידע שקשר אותם לפריצות נוספות שהתבצעו באזור עמק חפר.

ניתן לסכם ולומר שיש עוד הרבה אירועים, הגשות עזרה ראשונה, תפיסות של גנבי תוצרת חקלאית ומבצעים שלא ציינתי אך היה

לי חשוב שתכירו חלק מהמרדף היומיומי אחר שמירה על הביטחון והשקט ברשפון. כאשר מושג שקט זה, אנחנו מרחיבים את גבולות הפעילות ומסייעים ליושבים השכנים כדוגמת יישובי עמק חפר ובמארבים בפרצות בגדר ההפרדה דרך נכנסים לשטחי הארץ גורמים עוינים.

אני לא אציין שמות אך בתור תושב רשפון אני מאוד מודה למתנדבים על הזמן, ההשקעה, המקצועיות ועל החתירה למגע. מתנדבים חדשים מוזמנים להצטרף למערך המשטרה ולמג"ב.

תושבים שמעוניינים להיות מעודכנים בזמן אמת יכולים להצטרף לקבוצת הוואטס אפ השקטה של "צוות חרום רשפון". ניתן לקבל פרטים על ההצטרפות לקבוצה במזכירות המושב.

לבתיים, אך חל שינוי מדאיג במגמה כך שבבעלי הבית נוכחים בביתם בזמן הפריצה. מגמה זו מסוכנת, אך היא נמצאת במגמת ירידה בעקבות השפעת תפיסת החוליה ברמת גן שצינתי קודם לכן, למרות שידוע על עוד חוליות שפעלו באותה שיטה ביישובים מרוחקים יותר.

בנוסף בשנת 2017 מתנדבי 605 וכיתת כוננות חוש"ן בסיוע של שוטרי מג"ב וגלילות הצליחו לתפוס 3 פורצים ממש בכניסה לחצרות הבתים. התפיסה התאפשרה גם בזכות שימוש באמצעי הביטחון הטכנולוגים שמקיפים את הישוב. באירוע, פורץ אחד נתפס אחרי מרדף רגלי על כביש החוף, הפורץ השני נתפס ברכב מילוט והשלישי נתפס כאשר הוא מנסה להימלט לכיוון השטחים החקלאיים ונופל ישר למארב של

בריכת החורף

מהי בריכת חורף?

בריכת חורף היא מקווה מים זמני, טבעי. זהו גוף מים רדוד בעל מחזור עונתי קבוע. הוא מתמלא מים בתקופת החורף, משגשג בתקופת האביב ומתייבש (לגמרי) בעונת הקיץ.

בגלל השינויים בעונות, והשינויים בין היום והלילה, בריכת חורף היא מערכת אקולוגית ייחודית בעלת אופי מתפרץ. חברת היצורים בבריכה מותאמת למשך קיומה הקצר ומאופיינת באסטרטגיות חיים מגוונות המאפשרות חיים בסביבה משתנה

וסיום מחזור חיים בתקופה של חודשים בודדים.

מה הם הגורמים המשפיעים על בריכת החורף?

- אגן הניקוז - בריכות חורף נוצרות כאשר מים נקווים בנקודה נמוכה בגוף ובסביבה אשר מאפשרת החזקת מים למשך מספר חודשים בשנה. לרוב, מקור המים בבריכה הוא גשמי חורף המגיעים כנגר עילי מאגן הניקוז.

- אקלים - כמות המשקעים ופיוזום, טמפרטורה, והחשיפה

גזית התברר שקימת ירידה חדה במספרן של בריכות החורף והתדרדרות במצבן האקולוגי של חלק מהברכות, כנראה בשל תהליכי הפיתוח העירוניים.

בריכת החורף, מרץ 2017

המגוון האקולוגי נמצא בתהליך הידלדלות ומינים ייחודיים לאזור נמצאים בסכנה. נמצא שפחות מ-20% מבריכות החורף שהיו כאן עם קום המדינה שרדו את העשורים האחרונים. בריכת חורף הנה מרכיב חשוב במסדרון האקולוגי בכך שהיא מהווה "אבן קפיצה" (stepping stone) לבעלי חיים במעבר בין גוף מים אחד למשנהו. מאחר שלאורך נחל כולג עובר מסדרון אקולוגי, יש חשיבות רבה לשמירת בריכות החורף לאורכו ובקרבנות.

איך הכל התחיל?

במסגרת קורס 'שימור שטחים פתוחים' שהתקיים במועצה האזורית חוף השרון בשנת 2013 ובו השתתפו, בין השאר, מספר חברים מרשפון, ה ת ב ק ש נ ו להתחלק ל-3 קבוצות ולהעלות 3 נושאים ס ב י ב ת י י ס ש קרובים לליבנו. הקבוצה שלנו בחרה להתמקד בחקר ושימור בריכות חורף בשטח המועצה (ברשפון ובאודים). מאחר ולא היה תקציב פנוי לנושא, נאמר לנו שאם נגיש 'קול קורא' לחברה

להגנת הטבע, ונזכה בו, המועצה תעמיד מימון נוסף ונוכל לממש את חלומנו. 'קול קורא' הוגש ושמחנו מאד כשהתברר שזכינו במענק כספי שאפשר להתחיל בשיקום בריכת חורף באודים והקמה של הבריכה שלנו ברשפון.

קצת היסטוריה של בריכות החורף

עד לפני שנים לא רבות היו באזור חוף השרון מספר לא מבוטל של בריכות חורף. בסקר שנעשה בשנת 2005 ע"י ד"ר גפני ופרופ'

לפני שהכל התחיל - ביקור באתר הבריכה
ברשפון, נובמבר 2013

בריכת החורף - מרץ 2014

אירוע בבריכה בהדרכת פרופסור אביטל גזית
אפריל 2015

לרוח משפיעים על משך העונה הרטובה.
• טופוגרפיה והידרולוגיה - לגודל אגן הניקוז, לשיפועי הקרקע, ולמפלס מי התהום יש השפעה ישירה על כמות המים הנאספת ונשמרת בבריכת החורף.
• תשתית הבריכה וסוג הקרקע - התשתית יכולה להיות אטומה או מחלחלת והיא מושפעת מסוג הקרקע ומתכולת חרסית בה. ככל שתכולת החרסית גבוהה יותר הקרקע תחלחל פחות (ברשפון לדוגמא, האדמה נמצאה מצויינת להחזיק את מי הגשמים בשל כמות גבוהה של חרסית).

החי והצומח בבריכת החורף

הגדרה קצרה: ביוטי - הוא כל מה שחי או צומח. א-ביוטי - משתנים כימיים, פיזיים ועוד. האופי הייחודי של בריכת החורף (גוף מים קטן ועונתי) מביא לשינויים קיצוניים בתנאים הא-ביוטיים לאורך היממה וכמובן לאורך העונה. שינויים אלה במדרים א-ביוטיים כמו טמפרטורה, רוח, החמצן, עכירות המים או מידת החומציות שלהם משפיעים על מינון בעלי החיים והצמחים (fauna and flora) לאורך השנה. ניתן למצוא בבריכת החורף מגוון גדול של צמחי מים, של יצורים חד תאיים (אמבה, סנדלית), של חרקים (ימשוש, חיפושית שחיינית) או סרטנים ירודים (דפנייה, שטרגל). ניתן לשמוע את קולם הבולט של צפרדע הנחלים או האילנית (משפחת דר-החיים) וכמו כן לצפות בבעלי חיים מפותחים יותר כמו עופות המים והיונקים שבאים ליהנות מהבריכה ולהשפיע על מגוון המינים.

מה תרומתה של בריכת החורף?

- העשרת מגוון המינים
- תרומה נופית חשובה
- סינון רעלים
- החדרת מים למי תהום
- סביבת לימוד עשירה ומגוונת
- סמן לאיכות הסביבה
- מקום לנפוש, לחשוב ולהתמזג עם הטבע

קרקעית הבריכה בקיץ היא מחסן שכולו ביצי סרטנים, נבגי אצות וזרעי צמחים מערכת אקולוגית בחיות מושהית - רק הוסף מים והכל מתעורר לחיים!!!

איך מתחילים לרוץ?

גור שטילמן - מיומנו של אצן

להיות אצן מקצועי זה קודם כל לדעת להקשיב לגוף שלך ולהקפיד על התנאים "והכלים" שכל אצן צריך. כספורטאי, אני אוהב בזמן הריצה את יכולת הביטוי החופשית שאני נותן לגוף שלי. במהלך הריצה אני תמיד חושב על ההרגשה שמקבלים בסיום הריצה. אני חושב על איך אני שומר על קצב נכון ועוקף את המתחרים שלי. לפעמים, אני צריך להתמודד עם קשיים והפסדים. אמנם קשה לי עם הפסדים אבל אני תמיד חושב על כך שבעצם זו לא התחרות האחרונה שלי בחיים ויהיו עוד. אני יודע שאם אני מפסיד או כנראה שהמתחרים שלי עשו משהו טוב יותר ממני. כשאני מפסיד, יש לי תמיד

הייתי ממליץ לכל מי שרוצה להתחיל לרוץ, להצטרף לקבוצת ריצה שתעזור לו לעבוד על ריצה נכונה ורק כך עם עבודה קשה באמת מצליחים.

את הקבוצה, המאמן וההורים שיעזרו לי להתאושש מההפסד ולהתגבר על הכישלונות. לכן,

חמשת הדברים שעוזרים לי לרוץ טוב:

- לדעת שיש לי קבוצה ומשפחה גדולה מאחורי שתמיד עוזרת כשקשה לי.
- לבחור ציוד נכון ואיכותי. חשוב לא כחות מהריצה עצמה.
- להתמקד בסגנון הנכון שאני מתרגל באימונים שלי.
- להקפיד על קצב נכון.
- לתרגל הקשבה פנימית וכוח נפשי.

שלכם, גור שטילמן

הכירו את הקיפוד המצוי !

נתקלתם בקיפוד בחצר. מה עושים? קודם כל מודים לבורא עולם. מיד אחר כך מציעים לו משהו לאכול בתקווה שיחזור לבקר אותנו שוב.

הקיפוד הוא חיית בר מוגנת בישראל, או לא תוכלו לאמץ אחד אבל כן תוכלו לטפח משפחת קיפודים לתפארת אצלכם בחצר. הוא מסתדר מצוין עם כל חיות המחמד שלכם ומאוד מועיל לסביבתו. ממש כמו חתול (אבל נוטה לא להפיל דברים ממדפים וכאן היתרון הגדול לקיפוד).

הקיפודים מאוד אוהבים לאכול חרקים שונים וזוחלים קטנים, כולל חלזונות. אפילו כאלו שאינם בין החיים. הם גם מאוד אוהבים אוכל יבש של חתולים (וויאכלו בלי להתלונן על סוג האוכל המוגש. 2:0 לקיפודים).

עוד עובדה מגניבה על הקיפוד

שתכנשו.

עובד בשיתוף פעולה מלא עם החתולים להגנה על החצר.

את החתול אנב מותר ואף רצוי לאמץ והוא אפילו מגרר. סוף סוף יתרון לחתולים שזה מביא אותנו לתיקו חמדות ועילות.

היא שהוא חסין לרעלנים רבים מהטבע ובהם ארס נחשים ונרלים. שאותם הוא אוכל בהנאה רבה.

בטבע הקיפוד חי כשנתיים, אבל אם תתייחסו אליו ממש יפה הוא יאריך ימים מעבר לכך וגם בתמורה יהיה המדביר הכי זול והכי מקצועי

חויות משכחיות על גלגלים

אצלנו במשכחה מאמינים שהכל אפשר ורצוי לעשות על אופניים.

אופניים הם לא רק אמצעי להגיע ממקום למקום, הם כלי מאתגר המשלב ספורט, התמודדות עם אתגרים טכניים, חיבור לטבע ואינטראקציה חברתית.

אחרי כמה שנים שהילדים שלנו ספגו את המשנה הזו יום, החלטנו להעביר את זה הלאה...

במסגרת עמותה חינוכית (חץ ומטרה) שהקמנו לפני כ-7 שנים, (הורים לילדי הגנים מכירים כפויקט אחד של העמותה - מרכז ח"ץ בטכנודע שבגבעת אולגה) החלטנו להקים כפויקט נוסף, מרכז אימון והדרכת אופניים בשם המסלול, דרך האופניים למטרה שנמצא בגני יהושע בתל אביב. תוכנית הדגל של המרכז היא חינוך ילדים ונוער בסיכון באמצעות הכלי האתגרי - אופניים.

כמו הילדים הפרטיים שלנו, גם הם לומדים להציב לעצמם מטרות, להתמודד עם קשיים, ליכול, לקום, לנסות שוב ובסוף להצליח, ולהאמין בעצמם, שגם הם יכולים.

בנוסף לפעילות החברתית אנחנו מפיצים את הבשורה בקרב כולם...

גם ברשיון כבר יודעים, פעם

לאהבת והכרת ארץ ישראל, דרך הרגליים המדושות, אנחנו מייצרים חוויות משותפות, חולקים במשכחה תחביב משותף, לומדים להבחין בפרטים, בנופים, בהיסטוריה,

בכמה זמן יש טיול משכחות על אופניים, מחנה אופניים, אירועים משכחתיים על אופניים וחלק גם מצטרפים. גם כאן האופניים הם הכלי שבאמצעותו אנחנו מחנכים

משפחת סטליק באירוע פורים

משפחת דגן ומשפחת יגור
בטיול משפחות דרום אדום

באנשים, בריחות ובטעמים ותוך כדי צוחקים, משחקים, שרים וגם רוכבים...הכל ביחד הורים וילדים.

בדצמבר רכבנו בירושלים שהיתה מוארת באורות החגים, עברנו דרך הטחנה של מונטיפיורי, שוק מחנה יהודה, לאורך החומות נכנסנו לשער יפו ולרובע היהודי המואר באורות חנוכיות ומשם המשכנו גם לשער החדש לראות את אורות הקריסמס. בפברואר רכבנו בסינגל רוחמה- דורות בתקופה היפה שכל הדרום נצבע באדום הכלניות, תרגלנו קצת טכניקה בסינגל זורם, פגשנו עדר פרות חברותיות, הגדרנו פרחים וצמחים בדרך וסיימנו בפיקניק עם כל המשפחות

בפורים רכבנו בפארק הירקון, באירוע משפחות צבעוני וססגוני שכל גיל מצא בו את מקומו, מסלולי רכיבה בדרגות קושי שונות, מתקני טכניקה וקפיצות להתנסות לכל גיל, תחנות יצירה ומיחזור מחלקי אופניים, מוזיקה מעולה וכיף גדול.

בשבת הבאה אנחנו שוב מטיילים, הפעם בנחל השופט. מסלול הרכיבה מרהיב ביופיו, בעמק יפה בין שדות וחורשות, בתוך היער, בשבילים לבנים וגם בסינגלים.

"נעבור את החורף ואחר כך נראה

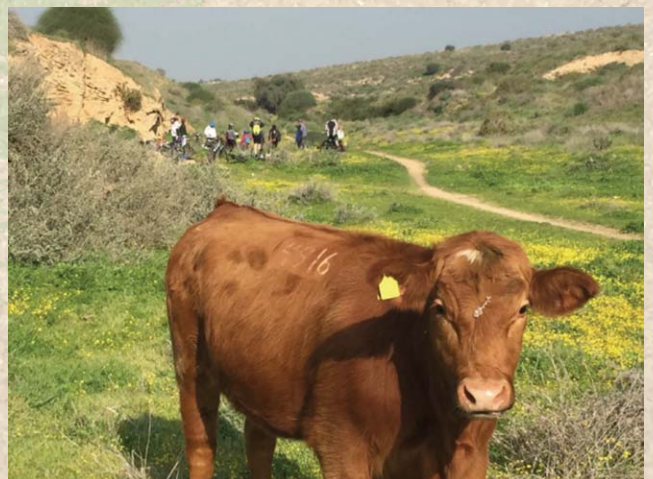
באביב, באביב" מ. שטרית הגדול

צאו החוצה - הגיע האביב!

www.hamaslul.com

שלכם,

משפחת שרביט

להיות מאושר:

שלוש גישות - שלוש הסתכלויות, והרהורים על 'אושר' והדרך למימושו

חלק א'

”... ההשוואה היא שהורגת את האושר ...” (1)

להשיגו? כיצד נוכל להיות מאושרים? מה יש בו שאנו כה שואפים אליו?

במאמר הנכחי אני דן בשלוש גישות המייצגות הסתכלויות ב'אושר', מובחנות זו מזו במידה רבה, שמא שונות מעיקרן, עם זאת, במידה מסוימת, מייצגות או כוללות עמדות משותפות, או כאלה שאפשר לראותן נגזרות ממושגים או מונחים המופיעים באחרת. הגישה הראשונה, נשענת על מיטב המתודה המדעית של התרבות המערבית, ובעיקר על מושגים ומבנים של תחום חדש יחסית בפסיכולוגיה הנקרא 'פסיכולוגיה חיובית', שאפשר לראות במרטין זליגמן (Martin Seligman), כמייסדה⁽²⁾. מסגרת המנסה למפות באופן השיטתי את המושגים שעליהם נבנה ומתפתח אושר, ולהציע דרכים להשגתו. בזיקה לזו, ובהתייחס לקשר ולזוגיות אשר להשגת אושר, אדון גם בתיאוריית ההיקשרות של ג'ון בולבי (John Bowlby), מסגרת רבת השפעה בפסיכולוגיה של ימינו, המציבה אתגר משמעותי

דפים, כמתחייב מכובד העיסוק בנושא כה משמעותי, מורכב, שנאמר ונכתב בו רבות. כך נתבקשתי לערוך את המאמר בשנית, לפרקיו. זאת, אני מניח, לו רק משום הציפייה והתקווה למתכונת של כתב עת שיש לה חיים ארוכים. אני מגיש בזה את חלקו הראשון של המאמר.

מדוע צריכים בני אדם להיות מאושרים? האם כלל יש תועלת בהיותנו מאושרים? ובכלל, מהו אושר? הדיון באושר, ויותר בחיפוש ובחתיירה עצמם אחרי האושר, הוא אחד השכיחים והמדוברים מכל בחברה המערבית, ובעיקר במאות השנים האחרונות. וזאת, באופן השכיח והבולט יותר בסיפורת, כפי שהיא באה לידי ביטוי ברומנים הגדולים ובאחרים, ובשירה, אך גם בהתייחס למתודה המדעית וחקר האושר, הרב מאוד לכשעצמו. אודרו לומר כבר כעת, שההגדרה של אושר מורכבת, אפילו מטושטשת: מה הם המבנים הרעיוניים והתכנסות המגדירים את המושג 'אושר'? כיצד ניתן

כשנתבקשתי לכתוב מאמר לרבעון, הרהרתי במה אכתוב. די מיד ברור היה לי שארצה לכתוב על 'אושר', או 'להיות מאושר'. מרתק, בודאי, שהרי זהו מושג או עניין כה מרכזי ומתמיד בחייו של כל אחד מאתנו. אלא, שנוסף על המחשבות שלי במושג 'אושר' עוד יותר כעת (ראו בהמשך), המניע הייחודי והישיר היה הכותרת המופיעה בכתיח, אותה פגשתי לאחרונה. היה בה מיקוד חד, אפילו נוקב, במושג 'אושר', בעיקר בהקשר הרחב שהדיון בה פותח, וההרהורים בעולם התוכן של 'להיות מאושר', 'להיות מאושרים'. זאת, חובה לומר, באופן המיוחד לזיקה לחיים בחברה, של החיבור בין פרטים-חברים בקבוצה, בקהילה, ויחסי הגומלין המתקיימים בה. שכן, כה הרבה מאורח החיים שלנו יונק מההשוואה, נשען עליה, וזו כך אומר מתייה ריקאר (Matthieu Ricard), "הורגת את האושר".

המאמר במתכונתו המלאה אותו הגשתי למערכת היה עמוס

על הפסיכואנליזה של פרויד⁽³⁾. בדיון בגישה השנייה אתחיל במבט השונה על אושר דרך העיניים של 'האיש המאושר ביותר בעולם', שכן, שמא נפלא לדעת, אכן יש אחד שכזה. אף כי נדמה לי שהשאלה של אושר, לכשנעצמה, כלל לא מעסיקה אותו. גישה הנשענת על לא רק תפיסה מובחנת והתבוננות שונה על 'אושר', אלא על הדרך השונה אל חווייה זו, כפי שהיא באה לידי ביטוי בבודהיזם⁽⁴⁾. בדיון בגישה השלישית, אנסוק בשאלה של האושר בהתייחסות למקורות של המסורת הגדולה של היהדות, שההשערה שהיתה לי משניגשתי לעסוק בזה, היתה שהעניין ב'אושר' אינו כה מרכזי באופן שניתן לו בגישות אחרות, והוא תופס בה מקום שולי למדי. הייחוסים של 'להיות מאושר' די מצומצמים בה, והיא מציבה מושג אחר, ה'שמחה'. בבחינת הגישה היהודית-דתית אכן ניכר השוני, גם בה, בדרך המותווית אל מה שהוא 'אושר'. בחלק הרביעי והאחרון אני דן בהיבטים המהותיים למובחנות שבין הגישות השונות באשר לעמדה שלהן על 'אושר' - מהי החוויה הזו שאנו חותרים אליה? ובאותה נשימה אני מנסה להעלות את ההרהור בהבחנה המהותית שבין השלוש אשר לדרך הנכונה, האמת, שיש בה להוביל אותנו לחוויה הנכספת

של להיות מאושרים.

כפי שכבר כיוונתי לכך בראש הפרק, מה שבראש ובראשונה הניע אותי לכתוב על אושר, ודווקא כעת, הם כמה מכגשים שהיו לי בעת האחרונה, אפילו דחוסים, עם אלה שהיו כה מוטרדים, חלקם מדוכדכים עד כאב, בשאלה של מה מונע מהם להיות מאושרים, או לפחות, למען השם, מה מונע בעדם מלהיות לו רק שבועי רצון רצון מחייהם? מדוע אחרים בסביבה שלהם, כך הם חשו או הניחו, אינם טובלים, או אינם חיים תחת עננת

המועקה הנחה עליהם? הם מביטים סביבם ורואים אחרים כאילו אינם טובלים מהעול המכביד כל-כך שיש עליהם עצמם. מדוע הם לא יכולים, אולי כלל לא יודעים, להיות מאושרים? ובכלל, היש אושר בעולמנו זה?

בפרק הבא: **האושר בראי של 'פסיכולוגיה חיובית'**

לתגובות כתבו:

Tamir.caspi@gmail.com

(1) "The comparison is the killer of Happiness", Matthieu Ricard. בהמשך המאמר אביא דיון רחב ומעמיק בעניין ההשוואה ובמי שניסח משפט זה, שיש בו משמעות רבה.
(2) בין השאר מחברו של הספר שכתרתו: "אושר אמיתי: הגשמה עצמית באמצעות פסיכולוגיה חיובית" (2005), "Learned Optimism" (2006), ואחרים. בראשון אדון בהרחבה בחלק הבא של המאמר.
(3) בולבי, ג. (1988). בסיס בטוח: התקשרות הורה-ילד והתפתחות אנושית בריאה. תל-אביב: עם עובד.
(4) ראו, בין השאר, את ההרצאה ב-TED- www.ted.com/talks/matthieu_ricard_on_the_habits_of_happiness. ראו הדיון בהמשך המאמר.

בין תביעות המנהל לועדה מחוזית

אין הדבר בבחינת סוף פסוק. ניתן להתנגד לתביעות כספיות אלה בשתי טענות עיקריות: האחת - לנסות ולהראות שהשימוש התבצע בתקופה קצרה יותר מהנטען בכתב התביעה או שלא היתה רציפות בשימוש, והשניה - לנהל ויכוח על גובה השמאות. ניהול נכון של הליכים אלה, לאור ניתוח הנסיבות הספציפיות של המקרה, יכול להפחית משמעותית את גובה התשלומים למינהל ו או לדחותם.

גם התביעה לפינוי או הריסה אינה בבחינת סוף פסוק ובניהול נכון של ההתגוננות ניתן להגיע להבנות עם המינהל במהלכן יתכן ויוכשרו חלק מהשימושים במסגרת פעילות לא חקלאית או תתבצענה התאמות מסוימות בשימושים, אשר יאפשרו את המשך הפעילות או חלקה באופן שימזער את הנזקים הכלכליים. בנוסף, החלטות המינהל בנושאים אלה מתעדכנות באופן שוטף, וחלקן מרחיב את ההגדרות של שימושים חקלאיים גם לשימושים שבעבר נחשבו מסחריים. במקרים מתאימים, במיוחד, לגבי נכסים ותיקים, יש להעלות טיעונים של שיהיו והעדר אכיפה לאורך

הפסקת השימושים החורגים על ידי החקלאים או מטעמם. המינהל רשאי לבקש פיצול סעדים במסגרת ההליך המשפטי ולאחר תום ההליך, או אף במהלכו, לתבוע מבעל המשק דמי שימוש בגין השימושים החורגים. דמי שימוש אלה יכולים להגיע למאות אלפי שקלים או אף למעלה מכך והם מבוססים על שמאות המעריכה את שווי השימוש. ניקח, לדוגמא, מקרה של השכרת קרוואן במשך עשר שנים בניגוד לדין. תביעת דמי השימוש של המינהל תעריך את השימוש לתקופה מוגבלת של שבע השנים האחרונות, לאור המגמה בתקופה האחרונה, ותגיש לבעל המשק חשבון בסכומים של כ- 200,000 ש"ח לערך. ברור, כי ככל שהיקף השימושים נרחב יותר, ותקופת השימוש ארוכה יותר, כך תאמיר דרישת המינהל. לעתים יהיה נכון להפסיק שימושים מסוימים מבעוד מועד, בעיתוי נכון, על מנת למנוע קבלת דרישת תשלום גדולה בגין דמי שימוש בהמשך הדרך. גם פעולות הכשרה מסוימות של מבנים, המתבצעות מבעוד מועד, יכולות להקדים תרופה למכה ולמנוע הסתבכות בעתיד.

גם אם הוגשה תביעה כספית

בימים אלה מוצאים עצמם בעלי משקים רבים נתבעים בהליכים שונים על ידי הרשויות. במאמר זה ננסה לעשות מעט סדר בהליכים השונים הננקטים ובהשלכותיהם.

כעיקרון, קיימים שני סוגי הליכים הננקטים על ידי הרשויות. הסוג הראשון הינו הליכים אזרחיים, דהיינו תביעות המוגשות לערכאות על ידי המינהל, או בשמו החדש, רשות מקרקעי ישראל (רמ"י). תביעות אלה מבוססות על התפיסה, לפיה השימוש בנחלה אמור להיות בעיקר חקלאי, ולמגורים, במגבלות הקבועות בהחלטות המינהל השונות. בפועל, כידוע, במרבית הנחלות מתבצעים שימושים שאינם חקלאיים, כגון השכרת קרוואנים, ניהול עסקים שונים, השכרה למשרדים ועוד. שימושים אלה מניבים הכנסות נאות לבעלי המשקים, אך על פי כללי המינהל חלקם אסורים.

כאשר תשומת ליבו של המינהל מוסבת לשימושים כאלה, התוצאה הינה הגשת תביעות להפסקת השימושים החורגים ולעתים להריסת המבנים. מדובר בהליך אזרחי באופיו. יש לזכור כי במקרים רבים ההליך אינו מסתיים עם

הזמן מצד הרשויות, או טענת
אכיפה בעלת אופי סלקטיבי
ובלתי צודק.

הסוג השני של ההליכים
הינו הליכים שנוקטת הועדה
המחוזית לתכנון ובניה.
המדובר בהליכים פליליים,
דהיינו הליכים בעלי השלכה
חמורה יותר שהסנקציות
בגינם הינן הרשעה פלילית
ורישום פלילי. במקרה של
הרשעה צפוי בעל המשק
לקנסות לא מבוטלים, אלא אם
יזוכה מהאשמה או אם יוכיח
נסיבות מיוחדות. יש לזכור כי

במקרים מתאימים יש לרשויות
התביעה סמכות לחזור בהן
מכתב האישום או לצמצמו
מהותית, לרבות בדרך של
מחיקת חלק מכתב האישום,
אך זאת לא כדבר שבשיגרה.

במקרים אלה יש משמעות לא
מבוטלת לדברים שנאמרים על
ידי הנאשם במהלך חקירתו
על ידי הרשויות, מהו היקף
המידע שלו נחשפה התביעה,
לרבות בגין היקפי השימושים
וההכנסות שנבעו מהם ועוד.
כמו כן יש משמעות לשאלה
אם בעל המשק הורשע בעבר
בגין עבירות דומות ואם
ניתנו צווים שיפוטיים
בהקשר זה וכמה
זמן חלף
מאז. יש

לזכור כי טרם ביצוע החקירה
ניתן להתייעץ עם עורך דין
הרשאי להדריך את הנאשם
טרם מתן החקירה כדי להימנע
מביצוע שגיאות שיהיה קושי
לתקן במהלך המשפט. בחוק
ובפסיקת בתי המשפט קיימים
מנגנונים המיועדים לרסן את
כוחה של התביעה ומאפשרים
לסניגור להתנגד מפני יישום
בלתי הוגן או בלתי מוצדק של
הוראות הדין.

לסיכומו של דבר: יש להבין
כי לניהול נכון של התגוננות
כפני הליכים שנוקטים
המינהל והועדה המחוזית יש
משמעות כלכלית קרדינלית.
לרשות בעל הנחלה עומד
ארגז כלים שלעיתים הוא אינו
מודע לו ואשר יש להשתמש בו
באופן יצירתי ומושכל על מנת
להמשיך ולהתפרנס מהנחלה
לאורך זמן.

פסטיני"ר 2017

העדיפויות האישי שלו. לכולנו חלום משותף אחד, שקשור לילדים שלנו. כולנו חולמים שהילדים שלנו יהיו מאושרים, שיגדלו להיות אנשים בעלי ערכים, שיתרמו לקהילה שהם חלק ממנה, שידעו להציב לעצמם יעדים, כל אחד לפי בחירתו, ולהשיג אותם, שידעו להתמודד עם קשיים ואתגרים שהחיים צופנים להם, שידעו - בתורם - לחלום ולהגשים את החלומות שלהם.

שבט ני"ר הוא אבן דרך משמעותית בדרך להגשמת חלום זה. כולנו יכולים וצריכים להיות גאים על כך שהילדים שלנו חולמים ופועלים להגשמת החלומות שלהם, במסגרת השבט המשותף לכפר שמריהו רשפון.

חלום זה, בהשקעה, חריצות, מנהיגות והתמדה. שבט ני"ר מונה בימים אלה 220 חניכים ו-34 חברי שכב"ג, מתוכם 20 תושבי רשפון. שכבת ד' שהצטרפה לשבט השנה מונה מספר שיא של 55 חניכים!

בסיום הפסטיני"ר נפרדו חברי השכבה הבוגרת משכבת י"ב שעומדים להיפרד מהשבט בסוף השנה. מדובר ב-11 נערים ונערות שהובילו את השבט בשנה האחרונה, כאשר 10 מתוכם הם תושבי רשפון. ראוי וחשוב לציין שמתוך עשרה בני רשפון, 4 הולכים לשנת שירות ומכינות קדם צבאיות לפני גיוסם לצבא והיתר מתגייסים כבר השנה לצה"ל.

לכולנו יש חלומות שונים, כל אחד לפי השקפתו וסדר

כמידי שנה, הפיק שבט הצופים של רשפון וכפר שמריהו, שבט ני"ר את הפסטיבל השנתי שלו, שמתקיים בשלוש השנים האחרונות בבית העם ברשפון. כל שנה בוחרת השכבה הבוגרת (השכב"ג) בנושא מוביל לפסטיני"ר וכל גדוד יוצר שיר וריקוד סביב הנושא, בהובלת המדריכים. השנה נבחר הנושא "חלומות" והילדים אכן חלמו ובגדול! למרות מזג האוויר הגשום, האולם היה מלא בבני משפחה ובחברי הקהילה של כפר שמריהו רשפון.

לא סתם השכב"ג בחר ב"חלומות" כנושא מוביל של הפסטיני"ר. השכב"ג חולם על הגדלת השבט וחזיוקו ועושה כל שביכולתו להגשמת

אנטיביוטיקות או לא להיות

איזה חיידק נמצא בגוף החולה הם לוקחים בדיקה שנקראת תרבית (מחלל הפה, דם, או שתן) מגדלים את החיידק במעבדה, מזהים אותו ובודקים איזה סוג של אנטיביוטיקה תתאים ביותר להתמודד מולו.

נשמע פשוט לא?
 אז לא בדיוק.

לא תמיד מצליחים לגדל את החיידק, הבדיקה לוקחת לא מעט זמן ולעיתים עד שמתקבלת תשובה המחלה כבר חלפה לה והגרוע מכל אם בתרבית גדל לנו חיידק עמיד.

אז מה עושים?

מתייעצים עם הרופא! אם לא השתכנעתם, מבקשים חוות דעת נוספת! והכי חשוב לא לקחת אנטיביוטיקה על דעת עצמכם. תתעקשו לקבל טיפול רפואי נכון! תבקשו הסברים! ואל תתפשרו! טיפול נכון ושימוש מושכל בכלים שעומדים לרשותנו היום, לרבות אנטיביוטיקה, הם המפתח להמשך טיפול רפואי מוצלח במדינה הקטנה שלנו.

שאלות, הערות, הרהורים ותהיות מוזמנים להפנות אלי למייל:

marom.omer@gmail.com

עומר

עם חיידקים שאינם קיימים בישראל ובעולם המערבי וישנו קושי אמיתי לטפל בהם. חיידקים עמידים- בעקבות ריבוי ושימוש לא נכון באנטיביוטיקה

אנחנו נחשפים בשנים האחרונות למקרים של חיידקים עמידים לאנטיביוטיקה. במקרה הטוב המצב נפתר עם אנטיביוטיקה חזקה יותר או אנטיביוטיקה דרך הווריד, במצב הרע אנחנו נשארים ללא אפשרות לטיפול אנטיביוטי כלל.

אני נמצא היום לקראת סיום השנה השביעית (ואחרונה) שלי בעולם לימודי הרפואה. נתקלתי באנשים שפחדים מאנטיביוטיקה, אנשים שלא יודעים מה זה אנטיביוטיקה ואנשים שלוקחים אנטיביוטיקה על כל שיעול קטן או התעטשות. ישנם אינספור סוגים שונים של חיידקים וגם סוגים רבים של אנטיביוטיקה.

כאשר רופאים רוצים לבדוק

אז מה זה אנטיביוטיקה בעצם?

לפי ויקיפדיה: אנטיביוטיקה היא קבוצת תרכובות אורגניות הגורמות למותם או להפסקת גדילתם של חיידקים. האנטיביוטיקה נתגלתה

בטעות על ידי ד"ר אלכסנדר פלמינג ב-1928 כאשר הוא שם לב במהלך ניסוי שערך שחומר המופרש מפטרייה פוגע במושבות חיידקים שבא איתם במגע. הוא קרא לחומר הזה פניצילין.

אז על פניו הכל נשמע טוב, יש לנו חיידק מזיק בגוף והאנטיביוטיקה מחסלת אותו. אך בפועל המצב מורכב הרבה יותר! אני אנסה לפשט את זה.

בואו ניקח לדוגמא את המצב בסוריה לא הרחק מכאן. את לימודי הרפואה אני מבצע בפקולטה לרפואה של בר אילן בצפת ובגליל כך שאני נתקל על בסיס קבוע בפצועים סורים שמגיעים אלינו לטיפול היישר מהקרבות הקשים מעבר לגבול. בסוריה לא צריך מרשם לקנות אנטיביוטיקה! כל אחד יכול לקנות אידו אנטיביוטיקה שרק יבחר, כך נוצר מצב שמחלות מטופלות באנטיביוטיקות לא מתאימות ונוצרים זנים חדשים של חיידקים עמידים, שנכון לכתיבת שורות אלו, אין לנו אנטיביוטיקה לטפל בעזרתה. חלק מהפצועים הסורים מגיעים

משכחת רשכון

המושבי או הקמת ארכיון לתיעוד ההיסטוריה של המושב. שוב, בעזרת מתנדבים שתורמים מזמנם, אנחנו מצליחים לממש רעיונות אלו.

אני מקווה שלמרות השינויים בסביבתנו, נצליח לשמור על מעט החקלאות, שעדיין נותרה לנו וידועה ברמתה הגבוהה, באיכות ובכמות, לשמור על האופי הכפרי-מושבי שלנו, על היחסים הטובים ועל חיי הקהילה הפעילים.

נחשון רשף
יו"ר הועד המקומי

הטובה בין הועד המקומי לבין הנהלת האגודה, שאף עוזרת כלכלית בהקמת חלק מהפרויקטים, ושמח להיות חלק מזה. זה דורש לפעמים גמישות משני הצדדים, אבל נכון להיום כולנו מבינים כמה זה חשוב לשני הצדדים וכמה חשובה התרומה של ההדדיות הזו לחיי הקהילה. בעזרת מתנדבים רבים אנחנו מצליחים לנהל חיי קהילה תוססים, שמחים, פעילים ובטוחים, ומספר האירועים רק הולך וגדל.

עולים מפעם לפעם רעיונות חדשים, כמו 'עט רשכון', העיתון

אישית אני שמח להיות חלק ממה שאני מכנה, משכחת רשכון המורחבת.

אני רואה את הקהילה כמשפחה מורחבת ושמח וגאה. נוסף בי הרגשות ביטחון להיות חלק מהקהילה הזו.

כמו בכל משפחה יש קרובים יותר, רחוקים יותר, יש את אלו שפוגשים על בסיס יומי ואלו שפוגשים רק באירועים משפחתיים. ויש גם את אלו שלפעמים מתווכחים איתם או כועסים, אבל בסופו של דבר אנחנו קהילה פעילה ותומכת האחד בשני.

אני רואה את מערכת היחסים

סיכומי השנה שהייתה

מאת נחשון רשף ומיכאלה זידנר

חגיגות השמונים, והמרגש מכולם היה אירוע 'לילה לבן', שבו הסבו לשולחן ארוך כאלף מתושבי רשכון, וסעדו ביחד. כולם לבושים לבן. דורות של משפחות, שכנים, ילדים חגיגה. בהמשך הייתה תוכנית עשירה, שבה לקחו חלק תושבי רשכון, מבוגרים וצעירים, מתחמי פעילות שונים נכנסו בשטח, אבל הפעם חרגנו ממנהגינו, והעלינו לבמה כוכב אורח את מאור כהן. ילדי המושב העייפים נרדמו על פופים לרגלי הבמה. אכן לילה לבן עבורם.

אירוע שבועות - לאחר שיירת הטרקטורים המקושטים והופעה

עם חנוכת השצ"פ היה ברור שכל אירועי החגים יעתיקו אליו את מושבם.

התחלנו באירוע **מדהים של יום העצמאות ה-68** הקמנו במה, הגדלנו את כמות המתנכחים, על הבמה כיכבה הלהקה המקומית "החברים של מאיר", ילדי הגנים כוזו עם האימהות וילדי המושב לקחו חלק במצעד דגלנים, האירוע נחתם במופע של אלפי ניצוצות של זיקוקים מעל שמי השצ"פ. כל רשכון התרגשה ביחד.

בכברואר 2016 מלאו לרשכון 80 - כל אירועי השנה היו ברוח

מה היה לנו במהלך 2016?

במהלך 2016 **חנכנו את הפארק החדש של רשכון** שנקרא בכי כולנו השצ"פ (שטח ציבורי פתוח) והגיע הזמן לתת לו שם. הצעות יתקבלו בברכה.

פתחנו במסורת של **מסיבת פורים מושבית** - ביוזמתם של צעירי המושב הופקה מסיבת פורים בבית העם, שכללה תחרות תחפושות, בר משקאות חופשי, הופעה של להקת המושב, וכמובן די ג'י שהקפיץ את כולנו. לאור ההצלחה הגדולה חזרנו על האירוע השנה פעם נוספת.

אמנותית מרגשת בבית העם, שכללה את הצגתם של תינוקות רשפון שהגיוחו לעולם ב-2016. המשכנו לחלקו השני של הערב לשצ"פ, שם נפרסו שולחנות כיבוד ברחבי הדשא, וילדי המושב מצאו עצמם משתוללים במתקנים ובמתנפחים.

הקמת נינת פרחים קרמיים - ביוזמתן של ותיקות המושב נערכו התכנסויות קבוצתיות בסדנא של רנה ניר, וגינת הפרחים הקרמיים נרקמה שם בתוך הסדנא ברחוב הוותם. מעשה ידיהן של בנות המושב. עם סיומם המוצלח של שלל הפרחים "שתלנו" אותם בפינה הדרומית של השצ"פ. עכשיו רק נשאר לדאוג שהם לא יקמלו.

עץ הכדורים השקופים - יוזמה אמנותית נוספת, כל משפחה קבלה שלל כדורים שקופים וכיד הדמיון הטוב עליה עיטרה את הכדור או מלאה אותו בחומרים שונים. היצירות הרחיקה למחוזות רחוקים. בסוכו של דבר מצאו הכדורים את משכנם על עצים בפינה הצפונית של השצ"פ.

פעילויות חברתיות במושב רשפון יכול להתגאות בשתי יוזמות חברתיות, שהצליחו לאין שיעור, ומהוות דוגמא ליישובים אחרים במועצה.

מועדון 60 כלום - שמתכנס אחת לחודשיים בבית העם. הארוע נפתח בארוחת בוקר משותפת, מעשה ידיהם של המתנדבים,

וממשיך עם אירוח של מרצים בתחומים שונים. ההשתתפות במועדון ענפה, ומגיעה בכל מכגש לכמאה חברים.

מועדון ותיקים - בו לוקחים חלק ותיקי המושב המנוהל על ידי הרכות הדרה בן יקר, ומתכנס בכל יום חמישי אח"צ במועדון לחבר להרצאה עם כיבוד קל.

אתר חדש ודף פייסבוק חדש ופעיל - המושב התאים את עצמו לשנות האלפיים פלוס. הקמנו אתר חדיש, שמעודכן יום יום בתמונות, הודעות וכל מידע נדרש. בנוסף הפייסבוק שלנו פעיל לפוסטים קצרים ברמה היומיומית, חפשו אותנו בפייסבוק ובאתר , ושתפו, שתפו שתפו.

מסיבת כינ'מות לקראת כניסת השבת כאירוע סוף הקיץ - שוב יוזמה מבורכת של צעירי המושב, כארבעים אוהלים נפרסו בדשא המרכז, הוקם אוהל יצירה, פיתות נאפו על הטאבון, ומסך מרכזי הוקם לצפייה בסרט. הילדים המאושרים התרוצצו ברחבי הדשא, ובסוף נפלו שדודים, עיר אוהלים קמה ברשפון ללילה אחד.

הפעילות הביטחונית שלנו והחמ"ל - המושב שלנו הוא אחד המאובטחים בשרון עם רשת מצלמות וצוות מתנדבים מגויס לכל קריאה. בהזדמנות זו, אנחנו מבקשים לשלוח תודה והערכה לצוות המתנדבים המדהים ומזמינים אתכם לקרוא

בעיון את הכתבה 'עט ביטחון' מאת דני קרסו.

בסוף מרץ התקיימה **הפעילות בבריכת החורף**, במקום נערכה קבלת שבת מלווה במוסיקה (על בריכת החורף תוכלו לקרוא במפורט במדור 'עט טבע' מאת איילת רשף).

במהלך השנה קבלו שני הוועדים החלטה **לאמץ את העמותה לילדים בסיכון-ילדים אוטיסטים בגיל הרך**. נערכה הופעה בבית העם שהכנסותיה טויבו לטובת העמותה. גם בעתיד נמשיך לחבק את העמותה לליבנו ויתנו יד לפעילותה במסגרת האפשרויות במושב. בהזדמנות זו אנחנו קוראים לתושבים להיכנס לאתר העמותה ולתת יד לפעילותה. תודה.

כפי שכבר ציין נחשון אחד הדברים המיוחדים של המושב שלנו הוא צוות המתנדבים שלנו. מאחורי כל פעילות כזו שתוארה לעיל עומדים חברי מושב, שיוזמים, נרתמים ולא מוותרים עד אשר מגיעים לתוצאה הטובה ביותר. ובכך התברכנו. ואנו מודים לכל המתנדבים הרבים והטובים.

מאחלים למושב, שבשנה הקרובה נזכה לפרוייקטים קהילתיים נוספים, שיוסיפו לאיכות החיים שלנו, ונשמור על צביון המושב שלנו ככל שניתן, כי זה מה שמבדל אותנו.

חג עצמאות שמח רשפון!

תמונות מארועי השנה

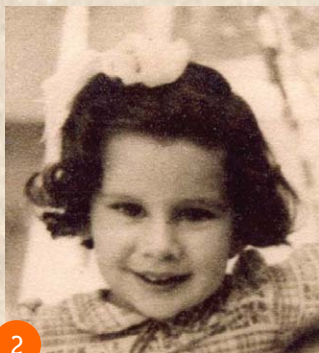
כל התמונות באדיבותו של פניאל מונטבילסקי, שעדשת המצלמה אוהבת אותו, ושנרתם בשמחה לתעד את כל ארועי רשפון. תודה פניאל.

מי מזהה? תמונות באדיבות אביגדור כהנר

1

2

3

4

תשחץ

מאת ניר דגן

		הפאב שבו נזכרת תמי אפשטיין גבאי (4, 6)							
קלע למטרה ▼	חופש עצמאות ▼								החובלת שלנו ◀(4,4)
		נורה מקשת שם האנייה בה הפליג אברהם סולומון לישראל ▼				בקרבת עליה נפל דוד צ'רסקי (2, 5) ▼			שם סיים את לימודיו שמעון קפלן (5,2,3) ◀
		יחידת אורך השבת שלנו בצופים ▼						בדואר אורלי ונועם ▼	
		נתפס ונאכל ◀							
סוג הבדיקה לזיהוי החיידיק ▼		אחת מחמש מגילות ◀							משך חייו של קיפוד בטבע ◀
		יכול למלא תפקיד ▼							
				החלק האחרון ▼		גננת אלמוג ▼			
								ברשפון תכולתה בקרקע גדולה ◀	
									הדבר החמישי שעוזר לגור שטילמן (5,5) ◀

פתרונות יש לשלוח עד תאריך 15 במאי 2017 לכנרת במזכירות kineret@rishpon.org.il

אירועי יום הזיכרון יום העצמאות

ערב יום הזיכרון

30.4.2017 באנדרטה

19:45 התכנסות

20:00 צפירה וטקס לזכר הנופלים

21:00 סיום משוער

ערב יום העצמאות

1.5.2017 בדשא המרכזי

20:00 התכנסות

20:30 מופע עצמאות

21:30 זיקוקי דינור

22:00 מתחמי פעילות

חג שמח רשפון!